

Resûlullah'a İman, Onu Beğenmek Değildir

Âmentü esaslarımızın hayatımız üzerindeki yansımalarını tahlil ediyoruz. Peygamberlere imanımıza dair genel manada değerlendirmeler yaptık.

Şimdi Resûlullah Efendimiz'e daha fazla odaklanalım ve onunla ilişkimizi ele alalım isterseniz. Şöyle başlayalım: Peygamber'imize iman ne demek? Bunun çerçevesini nasıl çizmeliyiz?

Peygamber'imize iman, ona beğeniyle bakmak değildir şüphesiz. Veya onu 'takdir etmek' diye ifade edilebilecek bir şey değildir. Peygamber'e iman etmek, Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle "içimizde hiçbir sıkıntı bulunmadan ona teslim olmak"tır. Bu teslimiyet de onun şahsına değildir.

Hocam, nasıl bir şey Resûl-i Ekrem Efendimiz'e 'sıkıntılı' bakmak ya da 'sıkıntısız' bakmak? Teslim olmak nedir? Bu tür şeyleri şu açıdan önemsiyorum: Yeterince tahlil edilmediği zaman klişe gibi kalıyor ve idrak edilmiyor.

Peygamber'imizin insan olarak bir varlığı söz konusu: Abdullah'ın oğlu Muhammed. Dedesi, amcası, kızı var. Abdullah'ın oğlu Muhammed olan insan diye bir bakış var, bir de Allah'ın dinini, şeriatını onun eliyle bize gönderdiği Abdullah'ın oğlu Muhammed var. Biz onu sadece çok değerli, ahlaklı, insanlığın efendisi, hanımlarına ve çocuklara merhametli, âdil birisi olarak tanıdığımız zaman Ebu Leheb ve Ebu Cehil'le aynı noktaya gelmiş oluruz.

Onlar da onu öyle tanıyorlar yani.

Hayatında hiç, "sen yalancısın" diyen olmamış. Zulmediyorsun, diyen olmamış. Üstelik en şiddetli günlerde bile 'emin' diye anılmış. İnsanlık kalitesi konusunda bir tartışma yok. Şeriatına yani getirdiği kurallara teslimiyet, bir üst mesele. Bu teslimiyet de iki türlü olur:

Bir Müslüman ailede herkes, biz Muhammed aleyhisselamın dinine bağlıyız, diyor. O evde yetişen bir insan, bunlara aykırı davransam beni mirastan reddederler, diye düşünüyor ve o da namaza gidiyor. Bu yüzde yüz teslim olarak beğenme değil. Uydu kalabalığa ve korktum da yaptım türünden bu. Kur'an-ı Kerim, ayet-i celilede "Kesinlikle ve senin Rabbine yemin olsun ki bu iman değil" diyor. Teslim olacaksın, mahalle baskısı şeklinde olmayacak ve yüreğinden gelecek.

Tabii ki bu biraz da olgunlaşma ve belli bir yükselme neticesinde ortaya çıkar. Bugün kararlaştırılıp yarın hemen olmaz. Demek ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in insanî boyutunu beğenmeye iman demiyoruz.

Aranan nedir peki: Hava-su gibi, ciddi şekilde 'ben bunu istiyordum' diye bünyeye kabul edilmiş bir Peygamber. Bizim Efendimiz aleyhisselamla ilk bağımız böyle kurulmalı ve en üst noktadaki hedefimiz de budur. Ona böyle teslim olacağız; ancak yine de şahsına teslim olmuyoruz. Zira o da Allah'ın bir kulu, o da fani. Elindeki şeriate teslim olacağız. O şeriat onun elinde olduğu sürece de uğruna canlar veririz, ayaklarını öperiz; ama öptüğümüz yine onun ayağı değildir. Elinde şeriatımız bulunduğu için.

Yoksa bir faniye tapınmak düzeyinde, Hıristiyanlar'ın İsa aleyhisselamı ilah yaptıkları gibi bir şey olmaz; o zaten iman değil şirkittir.

Biz Resûlullah'a iman ederken de önce 'abduhû' sonra 'resûluhû' diyoruz. Kul olduğunu itiraf ettikten sonra elçilik geliyor.

Bu imanın gereği olarak da bedenimizi, malımızı, ailemizi, hayatımızı onun dinine göre uyarlamak lazımdır. Serbestler onun serbestleri, yasaklar onun yasakları.

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz, “gelin beni sevin, etrafımda kalabalık oluşsun” demedi hiçbir zaman. Benim şeriatıma teslim olun ve ben de Allah’ın bir kuluym, dedi. Buna bir örnek zikrederim:

Yaptığınız işleri çok abartmayın, Allah rahmet eder de cennete gireriz, biz Allah’ın verdiği nimetlerin gerçek karşılığını yapmış olalım, mealinde ikazlar yapınca Efendimiz, sahabe-i kiram diyorlar ki: Ya Resûlallah, hadi biz yapamadık diyelim, sen de mi ibadeti tam yapamıyorsun? Elbette, buyuruyor Efendimiz.

Bu neyi gösteriyor; demek ki İsa’nın ilahlaştırıldığı gibi değil Peygamber’imiz. Vefat ettiğinde ashab-ı kiram, “göklere çıktı, geri gelecek” demediler onun için. Öldü, dini bakidir, dediler. Kur’an zaten, o vefat etmeden önce, “sen öldüğünde...” diye ayetler indirdi. Fani, ilah olmayı hak edemez. Peygamber’imiz Allah’ın elçisidir, elinde cennet sebebimiz olan din vardır. O dine bağlıyız ve o dinin örneği de Efendimiz aleyhisselamdır. Dolayısıyla Efendimiz, bir kargo görevlisi ya da haber okuyan bir spiker gibi değil.

Bazen bu konu da tartışılıyor: Bir kargo görevlisi gibi; nakletti ve işi bitip gitti, deniyor. Bunları ‘bilim adamı’ kisveleriyle de ifade edenler var hatta.

Kalplerini yarıp bakamayız. Bu ifadelerden ben şunu anlıyorum: Onu bir kargo görevlisi görürsek kargoyu karıştırma hakkımız doğuyor. Bıraktı gitti, biz de kargoyu açtık; bizim nasıl olsa. İçinden istediğimizi alıyoruz-almıyoruz gibi oluyor. Gizli bir by-pass diyelim buna. Ama Peygamber olarak onu ikinci yetkili görünce, getirdiği kargoyu karıştıramıyorsun.

Bunları dışlama değil, dışarıdan konuşma gibi görmek istiyorum. Bu konular aslında dışarıdakilerin çaldığı kavaldir, içeridekilerin böyle bir derdi olmaz zaten. Kur’an’a teslim olan biri onu getirene bunları der mi hiç.

Bizim Peygamber aleyhisselam Efendimiz’le bağımızda onun yokluğunu ya da sadece getirsin, kullanıma karışmasın gibi bir şey... hâşâ, bunları telaffuz etmeyi bile abes bulmamız lazım. Ama keşke hocam, bunları Almanya-Hollanda’daki oryantalistler konuşuyor diye duysaydık. “Yahu gâvuristanda varmış, diyorlarmış ki Kur’an’a Peygamber’in karışma hakkı yokmuş, elin gâvuru ne karışıyor bizim dinimize!” dese ydik keşke. Yüz sene önce öyleymiş. Âlimlerimiz böyle diyorlarmış ama ne yazık ki şimdi aynı sesler cami kenarındaki fakültede, ilim bulunan bir yerde seslendirilebiliyor. Bunun için ‘dışlama’ yerine ‘dışarıdan olma’yı vurguluyorum.

Yine de isim üzerinden değil, eylem üzerinden konuşalım. Zira kalpler Allah’a mahsus ve kimsenin ne niyetle söylediğini bilmiyoruz.

Resûl-i Ekrem Efendimiz’in bizim hayatımızda oluşuyla ilgili şu var hocam: Kutlu doğum haftaları yapılıyor. Resûlullah Efendimiz gündeme daha çok geliyor. Orada acaba hakikaten bütün şeriatıyla hayatımıza gelmesi hadisesi mi var yoksa yalnızca sevgi-övgü bildirme şeklinde mi?

Bu kutlu doğum haftasıyla ilgili şahsıma ait bir refleksim var. Kendimi bir tür savunur gibi de olmak istemem ama senelerdir, bu toplantılara gitmiyorum. Benim özel tevlim bu; elbette ayet-hadis değil, Ebu Hanife rahmetullahi aleyhin içtihadı da değil; Nureddin Yıldız’ın kanaati.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kutlu doğum haftası veya kandil diye bir güne inhisar ettirilmiş bir uygulamasını, herkesin ağaç israf ettiği hâlde orman haftasını kutlamasına benzetiyorum. İsrafa gelince kimsenin merhameti yok ve herkes istediğini budayıp kesiyor; ama orman haftası da kutlanıyor. Ve neticede; 51 haftası serbest, bir haftasında tören yapılan bir dindarlığa dönüşmesinden korkuyorum. Tıpkı, esasen çok mübarek, muhteşem bir duygu seli olan naatlar ve Mevlüd gibi: Herhâlde bir Müslüman'ın bir ağaç dibine oturup Mevlüd'ü okuması, sevap bakımından değil ama duygusallık bakımından Ravza-i Mutahhara'yı ziyaret kadar güçlüdür. Şahsen ben etkileniyorum. Hele Arapça kasideler; sözgelimi Kaside-i Bürde'yi sonuna kadar dinleyemiyorum, öyle bir duygu yoğunluğu oluyor. Ama ne Kaside-i Bürde'nin ne de Mevlüd'ün, Kur'an'ımın yerini almasına da tahammül edemiyorum!

Birbirimize Peygamber'imizi hatırlatacak bir şiir manzumesi, dedem için bir Bakara suresinin okunduğu gibi okunmaya başlandı. Bir yer değişikliği söz konusu. Bu kasten yapılmadı, adım gibi biliyorum. Ama bu noktaya geldi sonunda. Zarfın içindeki şeyden daha değerli bir zarf üretildi.

Çünkü bedava. Abdest almak veya tecvit de gerekmiyor zaten. Kur'an'ın sureleri kadar Mevlüd'ün miraç faslından beyitler de sevap veriyorsa niye adam tutup Kur'an'ın medleri, gunneler, tecvitleriyle uğraşsın ki. Nasılsa diğerini şarkı-türkü eşliğinde dinliyor.

Burada konumuz Mevlüd değil. Onu da tenkit etmiyorum.

Hayatınızda Mevlüd olsun ama Kur'an'ın yerine geçmesin; böyle bağlanabilir.

Kur'an'ın 115. suresi gibi olmasın diyorum. Ama oldu ne yazık ki.

Resûlullah aleyhissalam Efendimiz bizden, 52 haftalık bir yıl istiyor. Biz bir haftaya (kutlu doğum) daraltıyoruz ve o haftayı da salon kurallarımıza göre ayarlıyoruz. Mesela son bir toplantıya gitmiştim, ondan sonra da katılmadım zaten. Bir vilayette Efendimiz'in anılacağı yerde hatip kalktı, "Kutlu doğum haftası nedeniyle yapılmış yarışmalarda birinci olanlara ödülleri hocamızın konuşmasından sonra vereceğiz" dedi. Ben de herhâlde siret-i nebi yarışması yapıldı zannettim. At yarışı yapılmış!

Allahuekber. Neler nelerle karışıyor...

İl müftüsü de orada oturuyor. Sonra dendi ki, bildiğiniz kumar atı değil. Ama dedim; 'at' ve 'yarış' kelimesinin bu memlekette niye kullanıldığını biz biliyoruz. Peygamber'i buna alet etmemeliydiniz. Orada ertelettirdim onu. O ödül verilemedi. Niye Kur'an'ı güzel okuma, hafızlık, siret-i nebi yarışması yapılmadı... Halkın dikkati çekilecekmiş.

Bir de dedik ya salon kurallarımıza göre ayarlıyoruz. Peygamber aleyhissalam, "Benim adımın anıldığı yerde bana salavat getirmeyenin burnu sürtülsün" buyuruyor. Bin kişi bir salonda oturuyor, Peygamber anılıyor; "Hazreti Peygamber... Hazreti Peygamber... Hazreti Peygamber..." Ama salavat yok. Neticede hatibinden dinleyicisine salavat gerektirecek 'Muhammed', 'Resûlullah', 'Peygamber' kelimeleri bin kere geçiyor, sallallahu aleyhi ve sellem ise denmiyor. En sonunda koroyla bir salavat belki yapılıyor.

Peygamber'i anmak için onun "burnu sürtülsün" dediği toplantılar yapıyoruz. Ne oldu; 51 haftayı bize göre, bir haftayı da onun adına ama yine ona göre değil bir kıvama getirdik. Bu bir bağlılık değil; belki kör bir taklit ve avuntu. Peygamber aleyhissalam Efendimiz'in doğumunu mesela Komünist Çin'de, devletin "bir hafta serbestsiniz, Peygamber'inizin doğumunu kutlayın" demesi, alimallah cihat olur. Bir hafta bir haftadır, Peygamber'imizin adını analım deriz.

Ama ezanların birbirine karışacak kadar yoğun okunduğu, okullarda Kur'an dersinin bulunduğu, siret-i nebinin kanunen okutulduğu bir ülkede haftalık kutlama komik. Bunun da kendine göre mazeretleri var; filancalara ulaştık gibi. Bu ihtilal şartlarında ya da Komünist bir ülkede olabilirdi. Ancak hem ihtilaller bitti, her şey serbest diyeceğiz hem de ancak bir haftayı Peygamber'e ayırabileceğiz...

İki türlü bakılabilir mi buna hocam: Hürriyetler var ama sistem içinde bunlar da henüz yeni yeni kazanılıyor. Türkiye söz konusuysa, Türkiye'de de bir sistem uygulaması olmuş ve o henüz bütünüyle devreden çıkmış değil. Bugünlerde hep tartışıyoruz; laik bir sistemde toplumsal hayat acaba nasıl düzenlenir diye.

Bu minvalde, insanların dünyasını peyderpey kazanmak düşüncesinden kaynaklanıyor olabilir mi?

Başta dedim ya, bu batıldır anlamında söylemiyorum. Ama bu bizi götürürken 51 tanesi olmayan bir haftalık yıla götürürse bu kötü. Yoksa bunun da bir nimet olduğunu kabul ediyorum.

Artı: Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in bizden istediği şey Medine müzesi kurmak değildir. Evlerimizin Medineleştirilmesini istiyor bizden. Bir siyasîmize bir toplantıda emr-i bi'l-maruf bakımından bir şeyler söylemek gerekti, kalabalıktı da orası. Hoşlanmadı bundan ve "Nureddin hoca" dedi, "burası Medine değil." Kabul, dedim, burası Medine değil ama siz başka yerlerde konuşurken her yeri Medine yapmak istediğinizi söylemişiniz, ben mi yanlış anladım, diye sordum. Cevap vermedi.

Burası Medine olmayabilir ama içinizde bir Medine yoksa...

Burası Medine değil ama Moğolistan da değil.

Yani nefislerimizin bizden beklentilerini 'laik düzen'in sıkıştırılmalarına karıştırıyoruz mu acaba, diye münakaşa etsek diyorum.

Şu söylenebilir mi hocam: Yılda bir defa yapılan kutlu doğum programlarını, yıla yaymak noktasına gelmemiz lazım. Resûlullah Efendimiz'le her daim beraber olmak noktasına gelmemiz lazım.

Her gün pazara gitmiyoruz; pazara bir gün gidip bir hafta idare ediyoruz. Eğer bizim kutlu doğum programlarımız bir seneye yayılacak pazar alışverişi sağlıyorsa nimet görürüz bunu. Ama sadece tüketim yapmak için gidiyorsak bu israf olur.

Sahabe, Resûl-i Ekrem Efendimiz'in terbiyesinde yetişmiş bir nesil. Sen emredersen atımızı denize süreriz, diyen bir bağlılık. Resûlullah'ı ahirete uğurladığında perişan olacak kadar bağlılık ve sevgiyi derinden yaşayan insanlar. Biz Efendimiz aleyhisselamı görmedik. Aradan bin dört yüz sene geçti. Bunu bir mazeret olarak kullanmamız mümkün mü? Sahabe gibi olamamak için bir mazeret?

Bizden önce, hadis-i şeriflerde böyle bir konu var. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, bir seferinde 'kardeş' diye bir kelime kullanıyor. Sahabe efendilerimiz de "Biz senin kardeşin değil miyiz ya Resûlallah?" diye sorunca onlara "Siz benim ashabımsınız," yani arkadaşlarımsınız, "benim kardeşlerim sonra geleceklerdir" buyuruyor. Siz beni görüyorsunuz, onlar ise hadislerimi duyacaklar diyor ve onu görmeden ümmetinden olanları özlediğini söylüyor.

İkinci bir nokta: Onu görmeden iman edenler için büyük bir vaadi var Resûlullah aleyhisselamın. 1/50 diye bir oran koyuyor. Sizin elliniz onların biri gibi olacak, buyuruyor. Sahabe-i kiram da "yanlış anlamadık değil mi... bizim birimiz onların ellisi mi yapacak..." deyince "hayır" buyuruyor, "Sizden elli, onlardan bir olacak. Çünkü onlar beni görmeden bana bağlanacaklar."

Yani onların işi daha zor.

Medine’de mucize üstüne mucize görüyorsun. Kendisi feyiz ve bereket akıtıyor Resûlullah’ın zaten. Peygamber aleyhisselamın gözüne bakıyorsun, kendini güneşin önünde hissediyorsun. Bundan da anlaşılıyor ki sevgili Peygamber aleyhisselamın yanı başında olanların, dinen muteber sahabilik diye bir makamları var. Yeryüzünde kıyamete kadar hiçbir insanın ibadet, cihat, infak ve namazla o makama yaklaşması mümkün değil. Zaten ‘Peygamber’i görmek’ demek olan sahabilik, onu göremeyenin ulaşabileceği bir şey değil. Hiçbir mümin, Ebu Bekir’in makamına ulaşamaz. Sahabilik kapanmış bir nokta.

Bunları konuşmak onların değerini düşürmek ve tenkis etmek olacağından abestir. Ama ‘mümin’ olarak bütün müminler, Ebu Bekir radiyallahu anhin iman ve cihat ederek, sadakat göstererek kazandığını kazanabilirler. O yol açık. Niye? “Yarışın, yardımlaşın...” ayetleri Peygamber’in yanındakilere mahsus ayetler değil. Namaz nasıl hepimize aitse cennete yarışarak girmeye yönelik ayetler de hepimiz için.

Şeytan bunun tam aksini söylüyor tabii ki. Peygamber aleyhisselam, şeytanın bu hamlesine karşı bizi 50 adım önde yarışa başlatacak kadar iyi bir noktada tutuyor. Dolayısıyla bugün, yarın ve kıyamete kadar herhangi bir Müslüman’ın, “ben nere Ebu Bekir nere...” deme hakkı yoktur. Ebu Bekir’in seccadesini buldun mu sen de Ebu Bekir olursun. Radiyallahu anh.

Burada Efendimiz aleyhisselam, aslında sonradan gelenlerin zorluğunu da ifade etmiş olmuyor mu?

Birinci zorluk, Peygamber’imizin yanı başında olmamaktır. İkinci olarak, yine hadis-i şerifler, kıyamete kadar her geçen zamanın daha aranır olacağını haber veriyor. Kıyamete yaklaştıkça ölüm başta olmak üzere fitne fesadın çoğalacağını da söylüyor. “Ümmetim, haram olan ipek giymeyi erkeklerle helalleştirmedikçe, faiz yayılmadıkça...” diye her biri afet denebilecek şeylerin gerçekleşeceğini haber veriyor. Her yeni doğan gün, kıyamete bir adım daha yakın olduğumuz bir gündür. Kıyamete yakın olmak demek, sadece dünyanın sonunun gelmesi değil, başa gelecek belaların da çoğalması anlamına geliyor. Yani imtihanın da çetrefilli olması.

Mesela çok enteresandır: Medine’de onu bağrına basan Ensar’ı övdü Efendimiz. Kur’an-ı Kerim hem Muhaciler’i hem Ensar’ı zikretti. Ne buyuruyor Efendimiz: “Fitne zamanında ibadet etmek, bana hicret etmek gibidir.” Yani Musab bin Umeyr, Medine’ye hicret edip Yesrib’i Medine yapıyor. Ebu Bekir’ler, Ömer’ler, Osman’lar hicret ediyor, Sad bin ebi Vakkas anacığını bırakıp gidiyor... Ama mümin de şimdi televizyonunu-internetini kapatıyor, teheccüde kalkacağına diye; o da Medine’ye hicret eder gibi oluyor. Hâlbuki hicret ettiği yatak odasıyla namaz kıldığı oda arasında beş adım var!

Demek ki o beş adımı atmak hicret kadar zor bir şey oluyor...

Şimdi karayoluyla Mekke-Medine arası 500 kilometre. Bir sahabi bu yolu gidiyor ve Resûlullah’a hicret etmiş oluyor. Yatak odasına gidene de çok büyük fitneleri bırakıp gittiği için hicret sevabı veriliyor. Çünkü hakikaten fitnenin insanın gözünü-kulağını istila ettiği bir zamanda, işin tapınılır düzeye geldiği, insanın ailesine hükmedemediği, babanın baba, annenin anne, kardeşin kardeş gibi algılanmadığı, çocuğun okula salınıp bir tür baştan savıldığı bir zamanda; insanın Rabbini hatırlayıp mesela teheccüde kalkması, pazartesi orucu tutması... bunlar büyük işler.

Bir iş adamını düşününüz, bankacılar ve müdürleri gelince sekreterine tembih ediyor “onları içeri sokmayın, bereketim kaçmasın” diye. Bu adam muhacir işte. Bu zamanda hicret etmek yani Allah’ın haramlarından kaçmaya çalışmak, sahabinin yaptığını yapmaktır bir tür. Sahabi olmak mümkün değil

ama herhangi bir Müslüman, Halid bin Velid'in cihat sevabına muadil sevap işleyebilir. Bunun yolu hepimiz için açık. Bu da Allah'ın adaleti gereğidir. Aynı cennete, farklı şartlarla çağırılmaz Allah.

Bu zorluğu nasıl aşar insan? Bu kadar çetin bir şeytan ve araçlarının kuşatması söz konusu. Sahabe buna yenilmedi.

O zamanki ve şimdiki savaş malzemeleri aynı. Şeytan ve nefis. O zaman alışveriş merkezleri yoktu da Ukaz panayırı vardı, diyelim. Çok uzatmaya gerek yok, bunun özeti şu: Mümin nefis terbiyesi görecektir. Bunu nerde görür, ben onu anlamam; tasavvufta mı, cihat meydanında mı, evine kapanarak mı, tefsiri-ilmihâl okuyarak mı... Özü nedir; mal, aile ve cinsellik gibi imtihanlara karşı nefsi dizginliyor olmaktır.

Yoksa iman aynı. Cennet-cehennem aynı. Sırat köprüsüne itiraz eden de yok. Ölümü inkâra zaten mecal yok. Ashab-ı kiramla farklı bir noktada değiliz. Aynı bedenleri, aynı dini yaşayarak kullanıyoruz. Onların çok hassas kulakları yoktu herhâlde. Ama onlar nefis terbiyesi konusunda ya bizzat Resûlullah'tan terbiye alarak yahut dolaylı yolları kullanarak çok üstün kademeler kat ettiler.

Mesela Mekke döneminde Daru'l-Erkam terbiyesi, Medine'de Mescid-i Nebevî terbiyesi; diyorum ki belki buralardan örnek olarak bugün kendimize bir Daru'l-Erkam oluşturmak, Mescid-i Nebevî iklimi soluklanmak gerek.

Burada şöyle bir açılım yapalım isterseniz. Ashab-ı kiramı konuşuyoruz, başımızın tacı; buna diyecek bir şey yok. Ama İslam'ın başarılı tek örneği ashab-ı kiram değildir. Balkanlar'da, Roma'nın dibinde dervişlerin becerdiği takva hayatını niye görmezden gelelim. Ashab-ı kiramdan 6-7 yüzyıl sonra başardılar bunu. İstanbul'daki zaviyelerde hem cihat eden hem ibadet ve zühtle meşgul olanlar Bizans'ın dibinde yaptılar bunu.

Ashab-ı kiram, topluca çok değerli ve muazzam. Ama onlardan sonraki Horasan'da bulunan zahitleri anlat anlat bitmiyor. Horasan zahitleri Medine'nin zahitlerinden daha fazla. Kolay mı Endülüs'te sekiz asır süren bir medeniyeti kurmak. Balkanlar'a dervişlerimiz, heybelerinde bir kuru ekmek ve çıkınlarındaki küflü peynirle gittiler. Dağıstan'dan Çin seddine kadar yayılmış, fakr-u sefalet içinde oldukları hâlde insanlığın hayırla andığı, züht hayatı yaşayan, İslam'ı yaşayan mübarek nesiller var. Bunlar fakirlikte de zenginlikte de İslam'ı yaşamışlar.

Bağdat'ta bütün facialara rağmen kurulmuş medeniyette ilim, cihat, zikir ve fikir yapan örnekler var. Ashab-ı kiram blok olarak mübarek; ama lokal denebilecek pek çok çalışma var, muvaffak olunmuş. İslam nimetiyle şereflenen yerlerde gerçekten mübarek sonuçlar elde edilmiş. Bunları yok saymak büyük hata olur.

Benim duygusal olarak çok etkilendiğim örneklerden biri, 1997'deki Ebu'l-Hasen en-Nedvî'yi Emin Saraç hocam, Âdem Ergül, Ahmet Hamdi Yıldırım'la birlikte ziyaretimizdi. O zamanlar da sizin meşhur 'Savunan Adam' yazınızın yayınlandığı zamanlardı.

Bizim neşemizin kırık olduğunu hissetti Nedvî; çünkü Türkiye'de kaoslu bir ortam var. Camilerin ne zaman kapanacağını beklediğimiz ve ürktüğümüz bir dönemdi. Şu an yaşı 15-20 olanlar hissetmiyorlardır ama şimdi 40'lı yaşlarda olanlar bilirler. Sizin hassas yazılarınız hâlâ hatırımdadır mesela.

Nedvî hocamız bizi misafir etmişti, ayrılacağımız sırada bir konuşma yaptı bize. Öncesinde de ikide bir soruyordu, ne oldu, mahkeme bitti mi, dağıldı mı bulutlar... Yahu dedik, bu öyle üç günlük bir şey değil. On gün kadar kalmıştık, nerdeyse saat başı "Bir haber var mı?" diye soracak... Tabii, derdi müminler olan

bir insan. O gün “bakın” demişti, “eğer İslam, Türkiye’de kökten zarar görecektir olsa hilafetin ve ezanın yasaklandığı zamanlarda olurdu bu. Bu mezarı kazdılar ama İslam’ı içine sokamadılar. İslam’ın mezarı kazılabilir ama içine İslam’ı koyamazlar. Üzülmeysin, Allah imtihan edecek ve sonra da düzelecek. Ve belli ki yiğit öldüğü yerden kalkacak.”

Bunu niye anlattım; İslam bu memlekette, üzerinde sağdan başlayan iki kelimenin bulunduğu bir kâğıdın hapse girmek için yeterli suç malzemesi görüldüğü günler geçirdi. Talebe okuttun... zaten idamlık suç. Evin arıyor, mesela babanın yazdığı bir hatıra kâğıt bulunuyor, soruşturma geçiriyorsun. Yani dünyada yazıya sağdan-soldan başlamak diye bir suç olur mu?

Elhamdülillah, bunlar masala döndü ve bugünlere geldik. Fakat şunu unutmayalım: O günlerde Kur’an unutulmasın diye bir dağ başında oturup üç çocuğa Kur’an öğreten kişi Musab bin Umeyr değil midir?

Aynen.

Allah’ın seçtiği bir kulsan ya da ne yapman gerektiğini zamanında takdir edebiliyorsan, Musab olma fırsatı her an geliyor. Bizim Karadeniz bölgesinde Kur’an okutmakla meşhur insanlara bakıyorum, öyle derin âlimler de değiller. Onlarca cilt kitap yazmamışlar ama onlarca senelerini Allah’a feda etmişler. Tarlalarında çalışmamışlar, Kur’an öğretmişler.

Kütahya’da bir hoca efendiyi ziyaret ettiğimde çok duygulanmıştım. Yarı ahıra benzer bir yeri kapatmış, talebe okutuyordu. Çıkışta “biz de üzerimize vazife alalım hocam” demiştim, “talebelerin bir ihtiyacını karşılayalım.” Ben yardım almam, sağol, diye cevapladı: “Burada bir gündönümü bahçem var, onu hanımım ile sürüyoruz, geliriyle talebelerimi okutuyorum. Ahdim var Allah’a, tembel imamlara karşı kimseden yardım almadan ve para istemeden Kur’an okutacağım.”

Öyle duygulandım ki. İmamların “aman kaymakamdan izin al” gibi bir iki ikazı olmuş ona. O da bundan alınmış. Ne zengininden para isterim ne başkasından izin, demiş. 30-40 talebe Kur’an okutuyor, akşam evlerine gönderiyor. İşte Musab bin Umeyr! Medine’de değil de Kütahya’da.

Ben de Alanya’da bir olaya rastlamıştım. Malum, Alanya’da seralar var. Çoluk çocuk herkes çalışıyor. Ama hoca efendi çocuklara Kur’an öğretecek, ne yapsın; altına bir motosiklet almış. Sera sera dolaşiyor. Varyor bir seranın başına, oradaki çocuklara tek tek dersini veriyor. İş bitince başka bir seraya gidiyor.

Mobil hoca. Sağlığın mobil hizmeti olur da Kur’an’ın olmaz mı?

Ashab-ı kiramın önüne koyduğu fırsatı Allah, sahabilik payesi hariç, hepimizin önüne koymuştur. Elli kat da prim vermiştir. Ama mazeret isteyen, Peygamber’in dibinde ve onun amcası da olsa bulur mazeretini. Derdi olan; evini medreseleştirir, öyle olana yardım eder... Peygamber Efendimiz’e sadakatte yapılacak o kadar çok iş var ki. Bir sürü güzel örneğin de önünde duruyoruz.

Hasta ziyaret ederiz mesela. Düşünün ki sahabenin bir hasta ziyaret etmek için Medine’den Taif’e gitmesi lazımdı. Şimdi bir hastaneye girip üç yüz yataktaki üç yüz hastaya ‘selamunaleyküm’ desen, Efendimiz aleyhisselam buyuruyor ki; hasta ziyaret edene yetmiş melek dua eder, demek ki kaç melek dua eder sana...

Hele bir huzur evine gitseniz. İnsan bir huzur evine gidip orada beş-on dakika temizliğe yardım etse mesela... Yani iş çok. Aşılabilir bir hedefi Allah bize göstermez.